

I C 2099/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 września 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Kamila Starosta

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. B. (1), W. B. (1)**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powodów E. B. (1), W. B. (1) solidarnie kwotę 7.853,80 zł (siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 3.104,28 zł (trzy tysiące sto cztery złote dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2099/14

UZASADNIENIE

Powodowie E. B. (1) i W. B. (1) w pozwie wniesionym w dniu 26 września 2014r. domagali się zasądzenia solidarnie na ich rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 7.853,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 lutego 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto, wnieśli o zasądzenie solidarnie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zgłoszonego żądania wskazali, że w dniu 25 czerwca 2012 r. D. W., utracił panowanie nad kierowanym pojazdem marki P. o numerze rejestracyjnym (...), wjechał w ogrodzenie posesji powodów przy ul. (...) w S., w wyniku czego doszło do jego częściowego uszkodzenia. Wyjaśnili, iż powodowie zgłosili powstałą szkodę u pozwanego, będącego ubezpieczycielem sprawcy zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podali, że pozwany po oszacowaniu kosztów naprawy ogrodzenia wypłacił powodom odszkodowanie w kwocie 6.111,80 zł. Powodowie nie zgodzili się z przedmiotową decyzją i zwrócili się do pozwanego o wypłatę odszkodowania w kwocie odpowiadającej poniesionym przez nich kosztom naprawy, tj. w łącznej kwocie 13.975,60 zł. Wezwanie pozwanych pozostało jednak bezskuteczne. Powołując się na powyższe stwierdzili, że w ich

ocenie celem pełnej rekompensaty kosztów naprawy ogrodzenia zaistniała konieczność uzupełnienia odszkodowania o kwotę 7.863,80 zł. Uzasadniając swe żądanie w zakresie odsetek podali, że zgłoszenie przez nich szkody nastąpiło w dniu 5 lipca 2012r., zatem ustawowy termin zakończenia postępowania likwidacyjnego przez pozwanego upłynął z dniem 5 sierpnia 2012 r.(k.2-4).

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 stycznia 2015r. (k.38- 42) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów solidarnie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zarzucił, że zgłoszone przez powodów roszczenie nie zostało wykazane co do wysokości, bowiem nie udokumentowali należycie kosztów poniesionych w związku z uszkodzeniem ogrodzenia. Stwierdził, iż przedłożony przez nich protokół powykonawczy naprawy nie zawierał precyzyjnego określenia wszystkich elementów składowych kalkulacji kosztów, co uniemożliwiło pozwanemu jego weryfikację. Podnosząc powyższe pozwany określił, iż odszkodowanie powinno co do zasady ściśle odpowiadać wysokości szkody, w szczególności nie może prowadzić do wzbogacenia się poszkodowanych.

Pismem z dnia 14 lipca 2017r. (k.178) powodowie sprecyzowali żądanie pozwu w zakresie odsetek ustawowych w ten sposób, że wnieśli o ich zasądzenie od dnia 5 sierpnia 2012r.

Na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2017r. (k.180) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa także w zakresie sprecyzowanego żądania odsetkowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2012r. ok. godz. 03:50 D. W. kierując samochodem osobowym marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jadąc ul. (...) w S. utracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego wjechał w ogrodzenie posesji przy ul. (...) w S., należącej do małżonków E. i W. B. (1).

Okoliczności niesporne, a nadto dowód:

-powiadomienie z 25.06.2012r. k. 8,

- informacja z 18.09.2012r. k. 28,

-protokół oględzin pojazdu k. 11-12,

-umowa sprzedaży z 20.07.2006r. k. 82-86,

-wydruk z internetowej przeglądarki księgi wieczystej k. 87-9,

-zeznania powoda W. B. (1) k. 102-103.

Ogrodzenie wykonane było z cegły klinkierowej, było uzbrojone. E. B. (1) i W. B. (1) zwrócili się o jego naprawę do H. K., który był wykonawcą ogrodzenia. Mieli do niego zaufanie w zakresie jakości jego pracy. H. K. niechętnie zgodził się na wykonanie prac naprawczych, bo są one mało opłacalne i jego firma unika tego typu robót. Wykonanie naprawy w taki sposób, żeby nie było widać poprzednich zniszczeń wymaga bowiem dużo większego nakładu pracy, m. in. dopasowania koloru, liniowości fug. Ostatecznie zgodził się na naprawę dbając o wizerunek firmy oraz mając na względzie fakt, iż to on był wykonawcą ogrodzenia. W. B. (1) targował się o jak najniższą cenę. Początkowo H. K. sporządzał ofertowy kosztorys prac naprawczych opiewający na kwotę 15.668 zł, ale w drodze negocjacji umówiono się na kwotę ok. 14.000 zł. Prace zostały wykonane zgodnie ze zleceniem i polegały na rozebraniu części uszkodzonego ogrodzenia, sprawdzeniu stanu pozostałego, usunięciu powstałego gruzu, dostarczeniu materiałów i ponownemu wymurowaniu, zgodnie z estetyką już istniejącej części. Płot był też dozbrajany, co polegało na wmurowaniu w jego konstrukcję metalowych prętów. Celem zapewnienia stabilności konstrukcji oraz przywrócenie stanu poprzedniego muru pod względem estetycznym rozebrano przeszła ogrodzenia sąsiadujące z uszkodzonym fragmentem. Nadto, H.

K. oczekiwał na dodatkową dostawę cegieł o kolorze odpowiadającym temu, który zastosowano przy pierwotnej budowie płotu.

Ostatecznie koszt wykonania naprawy wyniósł 13.975,60 zł. Kwota ta została ujęta w kosztorysie powykonawczym oraz w wystawionej przez wykonawcę fakturze VAT. E. B. (1) i W. B. (1) uiszczyli wynagrodzenie H. K. w całości zgodnie z fakturą.

Dowód:

-oferta ryczałtowa z 18.07.2012r. k. 15-17, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

-faktura VAT z 19.09.2012r. k. 21, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

-kosztorys powykonawczy z 08.10.2012r.k. 22-24, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

-zeznania świadka H. K. k. 100-102,

-zeznania powoda W. B. (1) k. 102-103.

Pojazd kierowany przez Dirka W. objęty był obowiązującą w dniu 25 czerwca 2012r. umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zawartą z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. W dniu 5 lipca 2012r. E. B. (2) i W. B. (2) zgłosili we wskazanym towarzystwie ubezpieczeń szkodę powstałą w wyniku wyżej opisanego zdarzenia drogowego.

Ubezpieczyciel na podstawie sporządzonego kosztorysu naprawy ogrodzenia przyznał poszkodowanym odszkodowanie w kwocie 6.111,80 zł. Decyzja w tym przedmiocie zapadła w dniu 13 września 2012r. W odpowiedzi na odwołanie poszkodowanych pozwany w piśmie z dnia 29 października 2012r. wskazał, iż przedłożony przez nich kosztorys nie zawiera normatywów stosowanych w rozliczeniach prac budowlanych, na podstawie których została ustalona kwota zgłoszonego roszczenia.

Pismem z dnia 15 lutego 2013 r. E. B. (1) i W. B. (1) wezwali (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 7.863,80 zł tytułem dopłaty do odszkodowania w związku z uszkodzeniem ogrodzenia ich posesji w następstwie zdarzenia z dnia 25 czerwca 2012 r.

Dowód:

- zgłoszenie szkody k. 9-10, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

- kosztorys pozwanego z dnia 15.07.2012 r. k.13- 14, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

- polisa w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

- pismo z dnia 02.08.2012 r. k. 18-19, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

- decyzja z dnia 13.09.2012 r. k. 20, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

- pismo z dnia 29.10.2012 r. k. 25-27, także w aktach szkody na płycie CD- koperta k.64,

- wezwanie do zapłaty z 15.02.2013r. k. 29-30.

Sąd zważył, co następuje:

Wywiezione powództwo okazało się zasadne w zakresie należności głównej w całości oraz w przeważającej części co do żądania odsetkowego.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia sądu stanowiły przepisy art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152) w zw. z art. 436 § 1 k.c. oraz art. 361 § 1 i 2 k.c. i 363 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie niespornym pozostawało, że sprawca zdarzenia drogowego z dnia 25 czerwca 2012r. odpowiada za uszkodzenie ogrodzenia powodów, do którego doszło w wyniku uderzenia przez kierowany przez niego pojazd w murowany płot otaczający posesję powodów. Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia wynikała zatem z art. 436 §1 k.c. w zw. z art. 435 §1 k.p.c. Okoliczności przedmiotowego zdarzenia drogowego nie były przy tym kwestionowane przez żadną ze stron. Poza sporem był również fakt, iż pozwany przyjął co do zasady odpowiedzialność odszkodowawczą względem powodów i w związku z uszkodzeniem ich mienia wypłacił im kwotę odszkodowania w kwocie 6.111,80 zł. Przedmiot sporu stron stanowiła natomiast wysokość poniesionej przez powodów szkody, determinująca wysokość należnego im z tego tytułu odszkodowania.

Strony powoływały się na własne, odmienne ustalenia co do wartości szkody. Stanowisko strony pozwanej poparte zostało kalkulacją wykonaną na jego zlecenie w toku postępowania likwidacyjnego. Powodowie wywodzili natomiast, iż w związku z przywróceniem ogrodzenia do stanu poprzedniego zaistniała w ich majątku szkoda odpowiadająca kosztom naprawy uiszczonym na rzecz wykonawcy H. K. zgodnie z kosztorysem powykonawczym.

Wymaga zaznaczenia, iż sąd na wniosek strony powodowej dopuścił w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego z budownictwa, jednakże dowód ten okazał się nieprzydatny dla poczynienia kluczowych w sprawie ustaleń. Biegły nie był bowiem w stanie jednoznacznie ustalić wartości cen rynkowych wykonania naprawy uszkodzonego ogrodzenia. W ocenie sądu ostatecznie okoliczność ta nie miała jednak istotnego wpływu na wydane rozstrzygnięcie w świetle zasady pełnego odszkodowania wyrażonej w art. 361 k.c. Istotą naprawienia szkody jest przywrócenie stanu poprzedniego. W przypadku świadczenia w pieniądzu jest to przyznanie poszkodowanemu takiej kwoty, która będzie adekwatna do wartości utraconego majątku wedle stanu z daty wyrządzenia szkody.

W sprawie niespornym było, iż powodowie przywrócili walory użytkowe i estetyczne ogrodzenia w toku naprawy zleconej H. K., który uprzednio wykonał przedmiotowe ogrodzenie. W ocenie sądu okoliczność przeprowadzenia naprawy wpłynęła na sposób ustalenia wysokości należnego powodom odszkodowania. Nie sposób bowiem przyjąć, że naprawa rzeczy nie wpływa na ocenę roszczeń poszkodowanego, co do wysokości należnego mu odszkodowania. Skoro bowiem naprawa została przeprowadzona, to poniesiona szkoda została skonkretyzowana i stała się w pełni wymierna. Jeżeli zatem rzecz została przywrócona do stanu poprzedniego, to szkoda polegająca na uszkodzeniu rzeczy i zmniejszeniu jej wartości oraz użyteczności, przestała istnieć i nie może być podstawą do miarkowania odszkodowania. Aktualizuje się natomiast roszczenie o zapłatę sumy, która ubyła z majątku poszkodowanego w związku z zapłatą za naprawę rzeczy. Wypłata odszkodowania w kwocie rekompensującej ów uszczerbek majątkowy, gwarantuje przy tym przywrócenie majątku do stanu sprzed powstania szkody.

Kompensacyjny charakter odszkodowania przesądza jednocześnie o tym, że uzyskane przez poszkodowanego świadczenie nie może być źródłem jego wzbogacenia, a zatem nie może być wyższe od poniesionego uszczerbku. Rozmiar szkody określa bowiem różnica między obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a stanem, jaki

zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Ustalenie wysokości szkody, a tym samym należnego poszkodowanemu odszkodowania, musi przy tym uwzględniać okoliczności konkretnego stanu faktycznego (tak SN m.in. w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1957 r., 2 CR 304/57, OSN 1958 nr III, poz. 76, uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 22 listopada 1963 r., III PO 31/63, OSNCP 1964 nr 7-8, poz. 128; uchwale z dnia 3 stycznia 1967 r., III PZP 38/66, OSNCP 1967 nr 3, poz. 49; uchwale z dnia 31 maja 1994 r., III CZP 68/94, Wokanda 1994 nr 7, s. 9; uchwale z dnia 15 października 2008 r., II PZP 10/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 112).

Mając na uwadze powyższy stan rzeczy sąd uznał, że strona powodowa sprostала obowiązkowi wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, przedkładając fakturę VAT opiewającą na kwotę 13.975,60 zł stwierdzoną nadto kosztorysem powykonawczym. Kształtując takie przekonanie sąd miał na uwadze, że w świetle powyższych rozważań nie można było czynić powodom zarzutu, iż o przeprowadzenie naprawy uszkodzonego ogrodzenia zwrócili się do H. K.. Przeciwnie, takie rozwiązanie było nie tylko racjonalne w świetle zasad doświadczenia życiowego – powodowie mieli bowiem zaufanie do fachowości i jakości jego prac – ale i w pełni odpowiadało wymogom przywrócenia ogrodzenia do stanu poprzedniego. Skoro bowiem ogrodzenie pierwotnie zostało wykonane przez H. K., to naprawienie szkody przez tego samego wykonawcę w oczywiście większym stopniu gwarantowało poszkodowanym przywrócenie uszkodzonego mienia do stanu poprzedniego. Zdaniem sądu, dla przywrócenia stanu poprzedniego ogrodzenia, w takim stopniu uzasadnione było użycie takich samych materiałów, jak w zniszczonym ogrodzeniu, jak i zlecenie prac temu samemu wykonawcy. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, iż powodowie prowadzili z wykonawcą naprawy negocjacje celem uzyskania jak najkorzystniejszej ceny. Tym samym w możliwym zakresie starali się ograniczyć rozmiar powstałej szkody. Nie można było natomiast oczekiwać od poszkodowanych, że za wszelką cenę będą poszukiwali jak najtańszego na rynku wykonawcy, które zgodzi się przeprowadzić naprawę oraz ponosili ryzyko związane z jakością wykonanych przez niego prac. Wyznacznikiem naprawienia szkody był bowiem stan poprzedni ogrodzenia, którego przywrócenie zostało zapewnione w toku prac prowadzonych przez poprzedniego wykonawcę, H. K..

Uwzględnienie powyższych okoliczności oraz zakresu przeprowadzonych czynności naprawczych prowadziło jednoznacznie do wniosku, iż powodowie swoim zachowaniem nie wykazywali jakichkolwiek tendencji do rozbudowywania odpowiedzialności pozwanego przez bezpodstawne spotęgowanie zakresu odniesionej szkody. W tym miejscu przytoczenia wymaga treść art. 322 k.p.c. który stanowi, iż „jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy”. Zastosowanie zasady orzekania przewidzianej w komentowanym przepisie pozwala na uwzględnienie przez sąd żądania powoda pomimo braku możliwości jego ścisłego udowodnienia. Sąd może jednak skorzystać z powyższego uprawnienia jedynie w zakresie, w jakim trudności dowodowe dotyczą wysokości żądania. Tym samym należy uznać, że sama zasada odpowiedzialności, istnienie związku przyczynowego, fakt powstania szkody i inne przesłanki odpowiedzialności muszą zostać wykazane przez powoda. Uprawnienie orzekania przez sąd według własnej oceny nie zwalnia stron z ciężącego na nich ciężaru dowodu (art. 232 zd.1 k.p.c.), ani nie zmienia jego rozkładu (art. 6 k.c.). Sąd może zatem z niego skorzystać dopiero wówczas, gdy po wyczerpaniu wszystkich dostępnych dowodów okaże się, że ścisłe udowodnienie żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione (wyr. SN z 9.11.2007 r., V CSK 220/07, L.; wyr. SN z 26.1.1976 r., I CR 954/75, L.). Ustawodawca nie precyzuje pojęcia "niemożności" lub "utrudnień" w dowodzeniu, które warunkują skorzystanie z uprawnienia przewidzianego w art. 322 k.p.c.. Należy zatem przyjąć, że niemożność ścisłego udowodnienia wysokości roszczenia może wynikać z braku dostatecznej liczby dowodów lub braku możliwości ich przeprowadzenia w danym postępowaniu. Z kolei utrudnienia w dowodzeniu zachodzą w sytuacji ograniczonego dostępu do danego środka dowodowego z przyczyn natury faktycznej lub prawnej. Korzystając z rozważanego uprawnienia sąd powinien oprzeć się nie tylko na przeprowadzonych już w sprawie dowodach, ale także na pozostałym materiale procesowym, w tym w szczególności na twierdzeniach stron. W ocenie sądu strona powodowa podjęła próbę wykazania swoich racji procesowych w jak najpełniejszym zakresie, zgłaszając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa. Jednakże o czym była mowa powyżej dowód ten jak i z ustnej uzupełniającej opinii biegłego nie przyniósł wyjaśnienia kwestii najistotniejszej, bo biegły jednoznacznie stwierdził, iż „brak jest możliwości ustalenia

cen rynkowych napraw uszkodzeń przedmiotowego ogrodzenia”. Tym samym jak była mowa wyżej wątpliwości zgłaszane przez stronę pozwaną dotyczące konkurencyjności cen H. K. przeprowadzającego naprawę ogrodzenia nie mogły zostać jednoznacznie usunięte w toku dopuszczonego dowodu z opinii biegłego. W tej sytuacji sąd po wyczerpaniu tego środka dowodowego - wobec trudności dowodowych i dla ochrony uzasadnionych interesów poszkodowanego zastosował przepis art. 322 k.p.c. Tym samym w ocenie sądu w realiach niniejszej sprawy zastosowanie tej regulacji prawnej było uzasadnione, mając na względzie tą argumentację, która została przywołana powyżej. Tym samym sąd w zakresie żądania należności głównej orzekł zgodnie z pozwem. W tym miejscu należy także zauważyć, iż zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. albowiem różnica między należnym odszkodowaniem w kwocie 13.975,60 zł (przy uwzględnieniu wypłaconego odszkodowania w kwocie 6.111,80 zł) wynosi 7.863,80 zł.

Orzekając w przedmiocie odsetek sąd przyjął za podstawę art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na względzie, iż zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zatem skoro zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 5 lipca 2012 r. powodowie domagali się zasądzenia odsetek począwszy od dnia 5 sierpnia 2012r. Jednakże rzeczywista możliwość weryfikacji wysokości odszkodowania nastąpiła faktycznie po przedłożeniu przez powodów kosztorysu powykonawczego z dnia 08 października 2012r. Pozwany zaś zweryfikował go i odniósł się do jego treści w piśmie z dnia 29 października 2012r. Tym samym dopiero w tej dacie w ocenie sądu pozostawał w opóźnieniu z zapłatą żądanego odszkodowania. Stąd roszczenie odsetkowe powodów obejmujące żądanie odsetek ustawowych od dnia 05 sierpnia 2012r. sąd uznał za nieuzasadnione i zasądził odsetki ustawowe od pozwanego od dnia 29 października 2012r. do dnia zapłaty. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie – w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. należało zasądzić odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Tym samym w pozostałym zakresie t.j. co do żądania zapłaty odsetek ustawowych od dnia 05 sierpnia 2012r. do dnia 28 października 2012r. powództwo zostało oddalone(punkt II wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie trzecim wyroku przy uwzględnieniu wyniku procesu w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 100 zd.2 k.p.c., § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U. Nr 163 poz.1348 ze zmianami) oraz z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U. Nr 163 poz.1349 ze zmianami).). Na koszty poniesione przez powodów składała się: kwota 393 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 1.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz kwota 1.494,28 zł tytułem zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego(łącznie kwota 3.104,28 zł). Tym samym sąd uznał, iż z uwagi na nieznaczną przegraną powodów (tylko w zakresie roszczenia odsetkowego za okres od 05 sierpnia 2012r. do dnia 28 października 2012r.) i okoliczności niniejszej sprawy zasadnym jest obciążenie strony pozwanej całością kosztów poniesionych przez powodów. Skoro powodowie są małżeństwem i obowiązuje ich wspólność majątkowa małżeńska zarówno należność główna wraz z odsetkami ustawowymi jak i całość kosztów poniesionych przez powodów – należy się im solidarnie. Stąd m.in. w punkcie III wyroku zasądzone od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 3.104,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2099/14

ZARZĄDZENIE

Dnia 19 września 2017r.

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powodów.
3. przedłożyć akta z apelacją lub za 30 dni.

SSR Anita Wolska